

Når kontrollen svigter

af Lissi Lyngsø

Lilli smækkede døren til opgangen med et ordentligt brag. Jakke og taske røg hen i den nærmeste stol, noget hun ellers aldrig gjorde. Hun var nemlig en ordentlig kvinde, både med sig selv og med lejligheden. I spejlet kunne hun se, at hun var helt rød og blank i ansigtet. Faktisk havde hun ikke troet, at hun svedte til samtalen, men det måtte hun have gjort.

Fandens til jobkonsulent, han fatter da bare intet, tænkte hun. Nu har jeg sagt til ham tre gange, at jeg ikke skal arbejde med børn!

Hun trampede rundt i lejligheden med støvler på. Nippede et vissent blad af en potteplante og smed det på gulvet. Og så sagde han guddødemig, at det var sidste chance nu. Hvad fanden bilder han sig ind? Han aner ikke en skid om, hvordan det er at være mig. Han sidder bare der på sin fede røv og tjener penge!

Hun tillod sig selv at bande og rase, hende der ellers havde styr på både sprog og ansigtsudtryk. Rigtigt irriterende, at hun havde været lige ved at græde dernede. Hun gik ud i køkkenet og lavede sig en kop pebermyntete, det plejede at berolige, når hun en sjælden gang ikke kunne få hold på sine følelser. Når tilværelsen blev for svær at styre. Med teen i kruset gik hun ind i stuen og satte sig i karnappen. Der kunne hun følge med i, hvad alle de andre lavede, og se, hvor fjollet de opførte sig. Som når hende den lille indvandrer-

kvinde fra naboopgangen stod og råbte af sin mand, hver gang han kørte med hvinende dæk.

Godt jeg aldrig blev gift, fint han smuttede, da der var nul sex før ægteskabet. Så slap jeg også for at få børn. Hun havde aldrig brudt sig om børn. De var støjende, irriterende og totalt uberegnelige. Nej, godt jeg slap for det, tænkte hun veltilfreds. Men med den tanke dukke samtalen op igen. Hvordan i himlens navn havde han forestillet sig, at jeg skulle arbejde med børn? Jeg sagde til ham, at jeg ikke kan med børn, at de irriterer mig. Men det var ikke nogen undskyldning, sagde han, jeg skulle bare tage det job, der var. Ellers stopper kontanthjælpen. Og hvad skal jeg så leve af?

Næste dag samlede hun al sin indre styrke og tog hen i børnehaven Radiserne. Hun havde været ekstra omhyggelig med sit udseende og brugt den foundation, der holder huden mat og glat hele dagen. Det var vigtigt, at de ikke kunne se på hende, hvor meget hun hadede det. Det var jo sidste chance. Og hun skulle bare holde ud i et halvt år, så kunne hun starte forfra.

Allerede i døren til børnehaven kunne hun mærke en knude af stress i maven. Den larm, uha, så er seks måneder lang tid. Måske kan jeg bruge de der små ørepropper.

"Goddag, jeg hedder Ulla og er leder af Radiserne," sagde den halvsjuskede kvinde, der kom hende i møde. "Er det dig, der er Lilli Hansen?" Ulla kiggede vurderende på hende, kunne hun mærke. Hun nikkede.

"Kom endelig indenfor, vi finder en rolig krog, hvor vi kan snakke, selvom det er svært," sagde Ulla med et grin. Et fjollet grin syntes Lilli.

"Er du vant til børn?" spurgte Ulla

"Nej, ikke sådan ..."

"Nej, men det skal nok gå, de er så søde her, selvom de selvfølgelig larmer, det er jo børn."

Lilli tænkte på, om hun ville kunne holde det ud. Støjen var overvældende, selvom de sad bag en lukket dør. Pludselig gik den op, og en lille fregnet fyr stak hovedet ind.

"Ulla, jeg skal skide, og Maibritt og Helle er ved at vaske Maria. Hun har nemlig skidt i bukserne."

"Øjeblik, Peter, jeg snakker lige med damen her. Hun hedder Lilli og skal arbejde her."

"Jeg er sgu da ligeglad," sagde Peter, "jeg skal skide!"

"Ja, du må altså undskylde, Lilli, jeg bliver lige nødt til ..."

Lilli rystede bare på hovedet og fik fremstammet et "naturligvis".

Mens Lilli ventede, kiggede hun på opslags-tavlen i kontoret. Beskeder fra kommunen blandet med børnetegninger, og bordet flød med gule sedler. *Bestil mælk*, stod der på en af dem. *Ring til Peters mor*, stod der på en anden. Ham Peter skal jeg nok få problemer med, tænkte hun. Han har ikke lært, at man ikke afbryder voksne. Han kunne vel se, at de snakkede. Det var aldrig gået i hendes barndom. Når hun afbrød mor og far, var det direkte i seng. Og dengang sagde man heller ikke *skide*. Sikke et sprog de børn har! Men det vidste hun fra blokken, hun boede i. Ungerne nede på gaden bandede og svovlede værre end havnearbejdere, selv de helt små. Og hvor var foræld-

rene henne? Der var ingen, der bad dem tale ordentligt.

Ulla kom pustende tilbage.

"Uha, det var i sidste øjeblik, når han skal, så skal han. Hvor kom vi fra? Jo, du skal nok få det fint her, men jeg tror, du skal tage lidt mere praktisk tøj på. De sviner jo en del," sagde hun med latter i stemmen. "Hvornår kan du starte?"

Aldrig, tænkte hun, mens hendes mund sagde "Hvad med på mandag, så kan jeg lige ordne et par småting inden?"

"Fint med os," sagde Ulla. "Der har Maria fødselsdag, og det er altså så festligt. Det bliver da en dejlig start."

Ja ja, tænkte Lilli, men ikke for mig.

Hjemme igen gav hun sig til at gøre rent fra ende til anden, knofedt og hidsige bevægelser hjalp hende til at få vreden ud. De møgunger, og hende Ulla er vist alt for god af sig. Det skal jeg nok få problemer med. Da lejligheden skinnede igen, satte hun sig med sin bog. Nu var det fjerde gang, hun læste *Åndernes hus*. Den blev hun aldrig færdig med. Det var stærke kvinder der.

Om aftenen i fjernsynet var der en udsendelse om karrierekvinder, og hun tænkte, at det bare var, fordi hun aldrig havde fået chancen. Ellers ville hun også have været højt på strå. Hun havde jo været på vej, dengang hun blev syg. Hun havde været ret tæt på at blive direktionssekretær for den danske afdeling af møbelfabrikken. Hun skulle nok have arbejdet sig op, så ville hun også have været en af dem, der fik job i USA. Men nej, sådan skulle det ikke gå.

Det var faktisk også et barns skyld, at hun blev syg. Hvis han havde set sig for, havde hun aldrig brækket benet og hoften. Der er ikke noget at sige til, at jeg ikke kan lide børn, de er skyld i alle mine ulykker. Men er der nogen, der vil høre på det. Nej, alle sagde, at det jo var børn. Men de var uberegnelige. Som den dreng der kørte lige ud foran hende på sin trehjulede cykel, så hun stod på næsen hen over ham. Siden havde hun ikke kunnet arbejde. Det gjorde simpelthen for ondt at sidde hele tiden. Og derfor gik karrieren også i vasken. Børn er roden til alt ondt, konstaterede hun.

Mandagen kom, og hun iførte sig et par gamle sorte bukser og en bluse, hun næsten aldrig gik i mere. Det måtte da være praktisk nok. Hun håbede, hun kunne undgå alt for mange fedtede fingre. Hun hadede pletter, især fedt-pletter. Hendes søsters børn kunne give hende grå hår i hovedet, når de havde været på besøg. Der var pletter overalt. De så med fingrene, de unger, og Jane var ligeglad. Mon det virkelig var sådan med børn i dag, at der slet ikke var nogen grænser, tænkte hun på vej hen ad fortovet. Hun følte sig slet ikke godt tilpas i det gamle tøj. Nu lyste hun langt væk af *arbejdsløs*, syntes hun.

Henne i børnehaven tog Maria imod hende med høje hyl, alt imens hun råbte, at hun havde fødselsdag.

"Ja, det er dejligt, ikke?" sagde Lilli stille. "Du behøver ikke råbe, jeg kan godt høre dig." Maria for igennem stuen som en hvirvelvind med den røde kjole slæbende efter dig. Den havde hun taget af og stod kun i strømpebukser og under-

trøje. Der var også meget varmt derinde, syntes Lilli.

Ulla kom inde fra skifterummet med en lille dreng på armen. Han smilede genert til Lilli, og hun kunne mærke, hun smilede igen. Ulla fulgte med hende ind i spiselokalet, hvor der var dækket op med frugt til alle børnene. Larmen var voldsom, men Ulla klappede to gange i hænderne, og på mærkværdig vis blev der helt ro.

"Det her er Lilli, hun skal hjælpe os her i børnehaven med at passe på jer. Kan I love mig, at I er søde ved hende?"

"Jaaaaa," lød det i kor, mens et enkelt nej sneg sig ind. Lilli kunne se, det var Peter. Han er uopdragen, konstaterede Lilli i tankerne.

Dagen gik over al forventning, syntes hun. Hun var slet ikke så irriteret på børnene som forventet, og ved eftermiddagsbordet, da de skulle have kagemand og synge fødselsdagssang, sad hun ved siden af den lille dreng, der havde siddet på Ullas arm. Hun hjalp ham med at spise kage og drikke saftevand, og da drengen vendte sig mod hende med det bredeste smil, hun nogensinde havde set, blev hun helt varm indeni. Nej, hvor er han sød, tænkte hun. Bare han ikke vokser op og bliver som Peter. Hvordan mon man kan undgå det? Er der nogen opskrift på det? Eller er det udelukkende forældrenes skyld, at ungerne bliver umulige? En hel masse spørgsmål tårnede sig op i hende, ting hun aldrig havde tænkt over før.

Pludselig skar Peters stemme igennem. "Nu skal jeg skide! NU!"

Ulla kiggede bedende på Lilli. "Kan du ikke lige gå med ham? Han kan ikke selv klare sit bælte."